

ЕДИНЕНИЕТО – ВЪРХОВНОТО ИЗПИТАНИЕ

НА НАЦИОНАЛНАТА СЪВЕСТИ

Проф. Орлин Загоров

Днес преживяваме преход към ново качество на живота. Нацията е изправена пред нови и големи изпитания, за които не е подготвена. Във всички области на живота наставя дълбоко поляризиране на силите. Отново сме ввлечени в жестока борба за оцеляване. Никога досега, след Освобождението, България не е била в такава степен дестабилизирана и българската на-

ция – разделена. Това е само един от аспектите на борбата между силите, които дават начало и тласък на една нова епоха и служат като мощни импулси за спасяване на нацията от израждане, от една страна, и от друга – враждата, конфронтацията и страхът, които се препечатват на пътя на съгласието, помириенето и единението. Националното съгласие е закон за новата политическа култура, единствена гаранция срещу израждането на изтощената до крайност от дълбоки противоречия обществена психология.

В нашето общество все по-категорично се извършва поляри-

зация на силите, които желаят и се стремят към национално съгласие и силите, които се страхуват от него. От изхода на борбата между тези сили в крайна сметка ще се види доколко нацията е способна и готова да осъществи истински преход от тоталитаризъм на духа към демокрация с мирни средства. Онези, които работят против тази идея, подклаждат центробежните сили в нацията и постоянно задълбочават националния nihilism и взаимното отчуждение, който при определени условия твърде лесно преминават в политически цинизъм.

На стр. 2-3

Маслен портрет на Тодор Живков. Худ. Дора Бонева

ПОЛИТИКАТА Е ОТГОВОРНОСТ ПРЕД ИСТОРИЯТА

Уважаеми читатели, Тази публикация закъсня с цяла година, причини, които не си струва да бъдат изяснявани, още повече, че обстоятелствата в милото ни Отечество, не са се променили, от тогава до сега.

От много години вече в дните, предхождащи всяка дата, свързана с името на Тодор Живков, пропагандните добермани на следесетоноемврийска България облайват и преиначават всяко дело и всеки факт, свързан с възхода през 45-те години социалистическо съзидание, на спокойния и уреден живот, на народа ни. Целта е прозрачна: да бъдат скрити от младите хора на България, успехите на нейната икономика, Златният век на българската култура, образование, здравеопазване, военно дело, национална сигурност и пр. И това е разбираемо, защото на този фон деиндустриализирана и обезкървена

Поверително писмо на Тодор Живков до Михаил Горбачов

Минчо МИНЧЕВ

от гурбетчийства България, все по-убедително прилича на осъществен план за целенасочено опразване на територията. А тогава лъсва със страшна, изобличителна сила злоещата същност на преврата на перестройчиците, от 10-ти ноември 1989 г. Тогава с пълното безхаберие и незаинтересованост за съдбата на народа и на държавата, лukanovistите от „горбачовскокаго толка“, отпушиха бутилката на историческата безпътица и раз-

рушителния демон на nihilism срина България в пропастта на Третата национална катастрофа.

Ако са верни данните на Агенцията за българите в чужбина, чиято дейност днес е притча во языцех, между 2,7 и 3,5 милиона души са напуснали България след 1989 г. Много от тях – завинаги!

България загуби чрез узаконени кражби, фондове и активи за 150 милиарда долара! Днес родината ни няма нито надеждни съюзници, нито верни приятели, нито ефективни, с които да се противопостави на стихийните на времето. Народът ни измира с невиджани и нечувани и през най-черните робства темпове. Но вместо тези съкрушаващи факти да станат средоточие на политическата тревога и държавническите мерки за българското бъдеще, пропагандните

центрове поръчват единствено платената ария на клеветата за вчерашния български ден.

А нали е казано: Който стреля в миналото, улучва бъдещето!

Тъкмо затова е и публикацията в днешния брой – едно поверително писмо на Тодор Живков – човекът, който изведе България до немислими, от днешна гледна точка висини на развитие, изпълнено с мъдрост, загриженост и воля за промяна и изпратено до Михаил Горбачов – генерален секретар на ЦК на КПСС – човекът, който с глупост, подлост и коварство, погребва алтернативата за бъдещето на човечеството и който сътвори, по думите на Владимир Владимирович Путин, най – грандиозната геополитическа катастрофа. Оповестяването на този документ, дължим на големия учен и авторите, д-р на философските науки Елит Нико-

лов. Главен редактор на списание „Проблеми на културата“. В бр.74 за първи път бе публикуван текстът на този забележителен документ и сега „Нова Зора“ присъединява усилията за преодоляване на неговата почти апокрифна известност.

В публикацията, сме прикрепили и три свидетелства на помощници от „кабинета“ на Тодор Живков: на самия елит Николов, на д-ра на историческите науки Иван Боев и на проф. д-р Милан Миланов, които открояват ролята и делото на големия български държавник, който в края на живота си, посветен на възхода на Отечеството ни, написа, за да се помни: „Аз, Тодор Живков, роден в село Правец през 1911 г., държавен глава на България до края на 1989 г., изпълзва цялата власт, която имах, за добруването на своя народ“.

Политиката е отговорност пред народа, пред историята и пред собствената съвест.

Димитър Стоянов проявяваше сериозни грижи и за въвеждането на постиженията на съвременната наука и техника в оперативната дейност на МВР. За него нямаше важни и второстепенни задачи, но той можеше точно да определя приоритетните задачи в защита на националната сигурност и обществения ред и да организира и контролира тяхното изпълнение.

Димитър Стоянов отделяше голямо внимание на повишаване на ефективността на българското разузнаване. В това отношение той проявяваше пристрастие към турското

българско население, трябва да му се повиши жизненото и културното равнище. Той дори назначаваше офицери в нашето разузнаване и контраразузнаване от средите на турскоезичното население. И тези офицери никъга не ни посрамиха и се държаха като достойни български граждани.

Като министър Димитър Стоянов се интересуваха много от икономическото развитие на България. Полагаше значителни усилия за развитието, оперативното изграждане и подобряването на информационната работа на Начално-техническото разузнаване. Лично контролираше каква е съдбата на получената от него информация и как се реали-

мени в Европа, в България са необходими промени,

но те не могат да бъдат извършени от антипартийно настроени хора, а трябва да бъдат извършени внимателно, постепенно и под ръководството на партията, като се запази спокойствие в страната, нейното икономическо развитие и националната сигурност.

След 10 ноември 1989 г., Димитър Стоянов запази присъствието на духа и патрията. При с болка разгромя на органите за безопасност, хулите срещу колегите му от разузнаването и контраразузнаването и разрухата на държавата. Някои от членовете на Полит-

българското население, трябва да му се повиши жизненото и културното равнище. Той дори назначаваше офицери в нашето разузнаване и контраразузнаване от средите на турскоезичното население. И тези офицери никъга не ни посрамиха и се държаха като достойни български граждани.

Димитър Стоянов проявяваше сериозни грижи и за въвеждането на постиженията на съвременната наука и техника в оперативната дейност на МВР. За него нямаше важни и второстепенни задачи, но той можеше точно да определя приоритетните задачи в защита на националната сигурност и обществения ред и да организира и контролира тяхното изпълнение.

Димитър Стоянов отделяше голямо внимание на повишаване на ефективността на българското разузнаване. В това отношение той проявяваше пристрастие към турското

ОТ ЛЮБОВ КЪМ ХОРАТА И РОДИНАТА

ЗА ЖИВОТА И ДЕЛОТО НА ДИМИТЪР СТОЯНОВ

направление, което бе главно политическо разузнаване и водеше успешна разузнавателна дейност по Турция и от основно на нейна територия. Ненапразно през всичките години като министър, той бе член на партийната организация на турския отдел – отдел Първи на ПГУ. Като негов ръководител от 1977-1983 г. съм свидетел, че той не членуваше формално в организацията, а беше един от активните нейни редовни членове. Винаги е присъствал на годишните отчетни събрания, а когато имаше възможност и на редовните партийни събрания. Правеше подробни изказвания, в които анализирал развитието на двустранните ни отношения с Турция и подривната дейност на турските разузнавателни органи на наша територия, и във връзка с това очертаваше разузнавателните задачи, които отделът трябва да решава. Този му интерес го караше да отделя голямо внимание и на отделите в контраразузнавателните управления, които работеха по линия на турския шпионаж и подривни организации и които за целия период на социалистическа България разкриха и бяха осъдени 500 турски шпиони.

Като умерен човек, хуманист и опитен ръководител, министър Стоянов никъга не каза лоша дума по отношение на живеещото у нас мюсюлманско население. Той ни съветваше и изискваше в работата си по това население да уважаваме достойнството му и да спазваме строго законността. Винаги проявяваше внимание и уважение към него и смяташе, че за да може то да се интегрира към коренното

зира в практиката. Беше доволен, че ежегодно министерството спестяваше милиони долара на държавата с външените в страната чужди технологии. Отблизко ръководеше и контролираше работата на Четвърто управление на ДС, което обезпечаваше в контраразузнавателно отношение сигурността на българската икономика.

Наговареността, чувството за отговорност и продължителния работен ден се отразиха на здравословното му състояние. Но той не преставаше да работи и да отдава силите си за доброто на България. Министър Димитър Стоянов се ползваше с голям авторитет и уважение от целия състав на министерството. Ние го смятахме за един от нас, бойците на тихия фронт.

на България и Турция“, в които разказва за своята дейност в Турция и заема позиции по обществено-политическите промени в страната.

родителния процес и не споделяше идеята за смяна на турските имена с български, но разглеждаше поаявата и развитието на възродителния процес като закономерно продължение на националното Възраждане. След Освобождението от турско робство основна задача по възродителния процес беше да се интегрират потурчените българи към коренното българско население. За съжаление, в работата по този проблем българските институции бяха непоследователни и мутни. МВР не е променяло имената, а е изпълнявало решения на ПБ на ЦК на БКП и е обезпечавало обществения ред.

Министър Стоянов знаеше, че следствието по възро-

дителят процес е започнало по инициатива и нареждане на Андрей Луканов, Петър Младенов и Чавдар Кюранов. Кюранов на два пъти от името на ръководството на БКП е ходил при главния прокурор Васил Мръчков и е настоявал да започне дело по възродителния процес. Главният прокурор обяснил, че няма основание за образуване на такова дело. Една седмица преди арестуването на Тодор Живков главният прокурор е викан и заплашван от Андрей Луканов и Петър Младенов и е бил принуден да образува дело по възродителния процес.

Един от основните обвиняеми по него беше Димитър Стоянов. По време на следствието той се държа достойно и не се призна за виновен, но цялото му семейство беше подложено на непрекъснат морален и психологически тортюр. Той гледаше на процеса като на една възможност да защити себе си, органите на МВР и България от несправедливи обвинения. Той беше убеден, че по време на процеса ще може „да защити смисъла на своя жи-

вот“ и че ще може да докаже заплахата, нависнала над страната в резултат на великодържавните планове на Турция и подривната антибългарска и протурска дейност на ДПС. Неговото безпокойство и тревога идват и от решенията на пленума на ЦК на БКП, състоял се на 29 декември 1989 г., които бяха по същество антибългар-

ските и оправдаващи подривната и шпионска дейност на Турция против България. Българските разузнавачи и контраразузнавачи бяха обвинени за това, че са водили денонощна борба за пресичане на подривната дейност на турските разузнавателни служби против България.

В отговор на обвиненията той написа и книгата си „ЗАПЛАХАТА“ с подзаглавие „Великодържавния национализъм и разузнаването на Турция против България“ (преиздадена през 2010 г.). В нея е изложена и анализирана 130-годишната подривна дейност на турската държава и нейните разузнавателни органи против националната сигурност на нашата Родина. В книгата Дими-

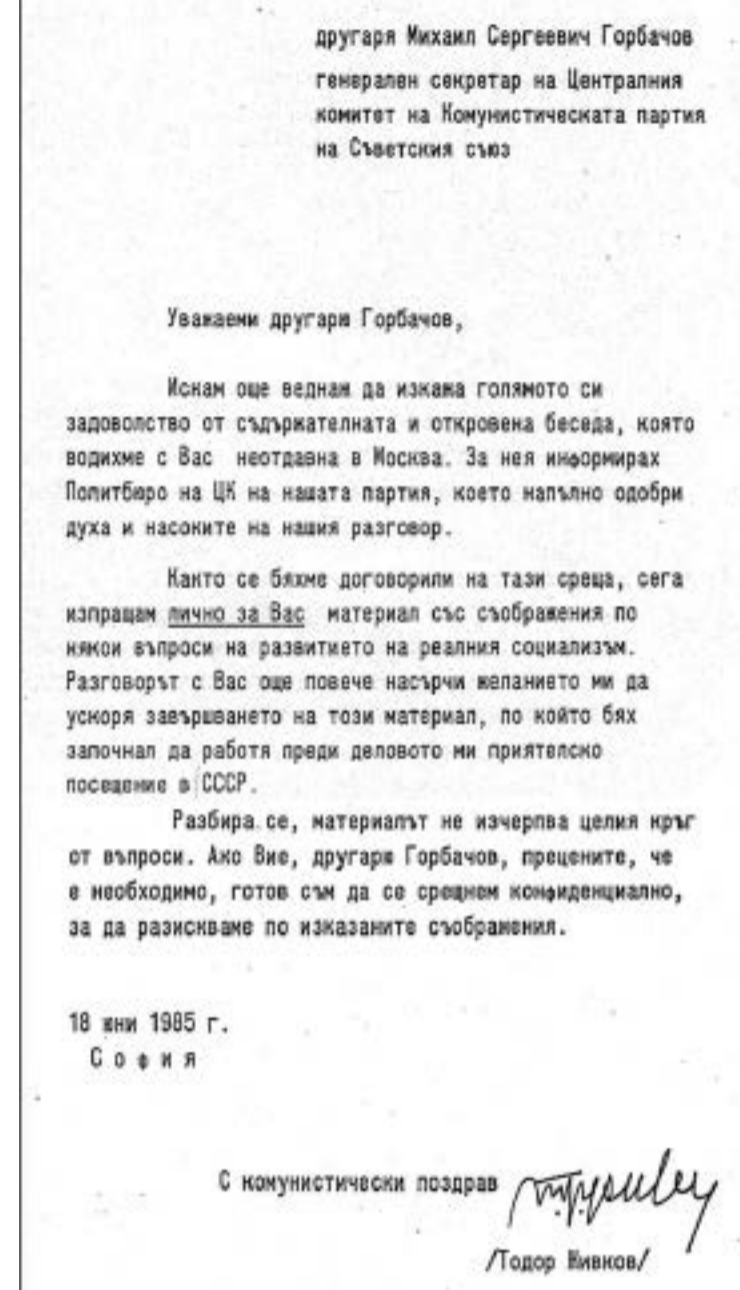
тър Стоянов разобличава турските великодържавни амбиции, които предвиждат през 21 век Турция да се превърне в империя и да бъде създадена мюсюлманска държава от Адриатика до Китай, в която да влизат и българските земи. Той разобличава турските твърдения, че у нас има турско национално малцинство, помашка и ромска нация, родопски анклав, аспирации за Тракийска автономия под погледството на Турция. Авторът на „Заплахата“ приканва управляващите да бъдат по-внимателни в политиката си по отношение на Турция и да бъдат бдителни към ДПС. Оценките на този изключителен труд са много и всички те са положителни. Големият български учен академик Илчо Димитров казва: „Това е книга от която не личи, че авторът е министър, а по-скоро научен работник със забележителна ерудиция“. Тази книга показва духовната сила на Димитър Стоянов, неговата нравствена чистота, интелектуална възможност, чувство за отговорност пред българския народ, трудолюбие и всеотдайност в защитата на националната сигурност на нашата Родина. Или както се изразява проф. Орлин Загоров, с нея Димитър Стоянов показа, че е „Рицар на дълга“.

Ген. полк. Димитър Стоянов живя напрегнат, но достоен човешки живот и допринесе много за развитието и укрепването на България и за обезпечаване на нейната национална сигурност. Неговото място в обществено-политическия живот на нашата страна тепърва ще се откроява от самия ход на историята, от събитията и процесите, които предстоят. Без съмнение обаче, той ще заеме достойно място в историята на България.

Поклон, дълбок поклон пред паметта на Димитър Стоянов. 22 октомври 2018 г.

ПОЛИТИКАТА Е ОТГОВОРНОСТ ПРЕД ИСТОРИЯТА

Поверително писмо на Тодор Живков до Михаил Горбачов

СЪОБРАЖЕНИЯ /Тезис/ I. ЗА НЯКОИ ОСНОВНИ ПРОБЛЕМИ В РАЗВИТИЕТО НА РЕАЛНИЯ СОЦИАЛИЗЪМ

През последните години в комунистическото движение възникнаха остри дискусии по редица икономически, политически и идеологически проблеми на социализма и неговата международна роля. Тези дискусии са предизвикани от множество обективни и субективни причини, но една от тях, и то не маловажна, е състоянието и развитието на социалистическата общност.

на народните маси и в развитието на отделния човек, десетилетия вече не може да излезе начело на техническото, технологическото и икономическото развитие в света? Разбира се, една трезва оценка на положението изисква да се отбележи, че ние - СССР и другите социалистически страни, за кратък исторически период постигнахме огромни успехи. Социализмът показва своето явно превъзходство в социалната област. Благодарение на развитието на редица научни и промишлени отрасли СССР постигна паритет във военната област, а това е историческо завоевание.

Делегация на БКП на 26-тият конгрес на КПСС (21 февруари - 3 март 1981г). Отляво надясно: Станко Тодоров, Димитър Станишев, Тодор Живков и Гриша Филипов.

социалистически страни. Това не са второстепенни, а основни параметри за развитието на всяка социална система. От тях зависят нашите възможности за нагрупване, за разширено възпроизводство, за отбрана, жизнено равнище и т.н. Възниква въпросът - кой са причините за това? Как става така, че десетилетия наред капиталистическият строй, който е исторически обречен и се разпада от непреодолими антагонистични противоречия, ни изпреварва, а в икономиката ние продължаваме да вървим след него, особено през последните години, когато той завоюва нови позиции в научно-техническия прогрес?

ни продукти - нефт, газ, метал, цимент и т.н. на глава от населението, ние достигнахме или сме близо до най-развитите капиталистически държави.

Разполагаме ли с необходимите обективни материални предпоставки за изпреварващо развитие? Да! Какво имам предвуг?

1. Развитие на капиталистически страни, с изключение на САЩ, нямат собствена суровинна и енергийна база в „метрополията“, докато ние, социалистическите страни, имаме всичко и то именно в „метрополията“, т.е. в нашата общност.

прогрес. Вместо да се опираме напълно на обективните закономерности, да ги превърнем в наши съюзници, ние се борим срещу тях с цялата сила на нашия административен и партийен апарат. Но в тази борба те ни победиха. Защото обективните закономерности съществуват независимо от нашата воля и желание, както е казал Ленин, „те действат без да искат разрешение от началството“.

Освен това ние недостатъчно познаваме и изучаваме обективното действие на тези закономерности. Да вземем

проблема с научно-техническата революция – една основна закономерност в развитието на съвременното общество. Качествените промени в развитието на производителните сили, за които в миналото са били необходими столетия, сега се извършват за години, а в бъдеще - вероятно и за по-кратки срокове. Ускореният научно-технически прогрес не е само приказки, определения и концепции, а закономерност в развитието на производителните сили на съвременното общество. Можем ли да кажем, че сега ние управляваме нашето обществено развитие в съответствие с изискванията на тази закономерност?

ПОЛИТИКАТА Е ОТГОВОРНОСТ

Поверително писмо на Тодор Живков до Михаил Горбачов

номерност. Става дума за **усъвършенствването на производствените отношения**

с оглед да дадем простор за развитие на съвременните производителни сили.

През последните години в нашите страни настъпиха съществени изменения във формите на социалистическата собственост и в техните взаимоотношения. Тези изменения би трябвало да се съпровождат от съответни промени в начина на тяхната организация и управление, в отношението на хората към средствата за производство и т.н.

Или да вземем закона за стойността и свързаните с него стоково-парични отношения, с които продължаваме да не се съобразяваме напълно. Правим опити за разработване на съответни икономически механизми, но те се оказват недостатъчно ефективни.

Половинчатите резултати, които получаваме, се дължат на факта, че не преустройваме цялостно организацията и управлението на икономическите взаимоотношения и особено планирането.

Допускат се груби нарушения при прилагането на социалистическите принципи и норми на разпределение според количеството и качеството на труда. Това подпомага усиления ни за повишаване на качеството и производителността на труда, за увеличаване ефективността на производството и за укрепване на трудовата дисциплина. Или да вземем

развитието на полтическата система.

Нашата система е закостеняла по отношение на демократическия централизъм. Ние не бива повече да разглеждаме Лениновия принцип на демократическия централизъм само като организационен въпрос, като въпрос, засягащ единствено управленски и организационни структури. Не бива да подценяваме неговата роля в развитието на производствените и на политическите отношения при социализма на всички равнища.

В нашите страни в течение на няколко десетилетия станаха гигантски промени в производителните сили. Подобни промени настъпиха в социално-класовата структура, в начина на живот, в полити-

Тодор Живков, Иван Боев и Михаил Горбачов, София, 23 октомври 1985г., Площад „9-ти септември“.

ческото и културно развитие на трудещите се. Всичко това изисква друго съотношение между централизъм и демократизъм, между централизъм и децентрализъм, а ние търпим на едно и също място по този въпрос.

Животът обаче се оказва по-силен от нас и ни заставя да реагираме, макар и със закъснение и с полумерки.

Всички ние, в това число и нашата партия, правим известни усилия да излезем от тази закостенялост.

Както се вижда, отново става дума за въпроси, които изискват общи теоретически и практически решения.

Друг проблем, свързан със

състоянието и функционирането на нашата политическа система,

е възникването на чужди на социализма взаимоотношения и социални групи, които съществено деформират общественото ни развитие.

Понастоящем комплексът от партийни и държавни институции и техният апарат е толкова огромен и централизиран, толкова тежък и тромав, че отнема повече разходи и социална енергия, отколкото социализмът може да си позволи. Вместо всеотстрано да подпомага развитието ни, той има силна бюрократична нагласа.

Около този комплекс се формира цяла прослойка, самовъзпроизвеждаща се социална група, чиито лични

интереси и привилегии се засягат от всяка програма за структурни промени. Тази група се изправя срещу всяка промяна, в това число срещу науката и техническия прогрес. Със своята работа и поведение именно тя изправя от съдържание взетите решения, като ги превръща в кухи лозунги, в тонове бюрократични документи, които само имитират промяна и действие.

Нашата политическа теория и практика не е намерила противоядие на това опасно явление. Една от причините за неговото развитие очевидно е неоснователно дългото задържане на преустройството и усъвършенствването на политическата система на социализма в съответствие с новата обстановка и новите задачи.

Проблем, който не може да не ни тревожи, е натрупаното през последното десетилетие

социално напрежение

Това все повече поставя на изпитание осъществяването на ръководната роля на комунистическите партии.

Това напрежение намира различен израз в социалното и политическото поведение на някои слоеве на работническата класа, на младежта и интелигенцията в социалистическите страни - от апатия или груба потребителска ориентация до стачки и открити контра революционни действия.

Особено в тези явления е, че протестът е насочен не толкова против социализма,

колкото против нарушаването на неговите принципи, не толкова срещу социалистическата власт, колкото срещу лошите, порочни методи на управление. Той не е насочен срещу комунистическите партии, а срещу грешките в тяхната политика.

Въпреки нашите многократни постановки досега не сме решили въпроса за премахване на грубото вмешателство на партийните органи в работата на стопанските и държавните звена. Това намалява отговорността на тези звена и неизбежно принизява ръководната роля на партията като политически авангард на общественото ни развитие.

Задача и задължение на нашите партии е да гарантират функционирането на социализма без деформации и извращения, като укрепват доверието в законите на социалистическата държава, в социалната справедливост и ефективността на общественния контрол, в изборността и сменяемостта на кадрите, в открития и честен разговор с масите.

Или да вземем

развитието на интеграционните процеси.

Това е също една закономерност в развитието на обществото. Интеграционни процеси се развиват и при капитализма, и при социализма, защото са свързани със задълбочаването на общественото разделение на труда в съвременния свят и с научно-техни-

ПРЕД ИСТОРИЯТА

ческата революция.

Социалистическата система има многократно по-големи възможности за развитие на тези процеси поради характера на собствеността, на политическата и идеологическата надстройка в нашите страни.

Значителна част от тези предимства ние реализирахме чрез досегашната дейност на Съвета за икономическа взаимопомощ. Това също така е наше голямо завоевание. Не може обаче да не се види, че сега СИБ, с действията и стил си на работа, изчерпва до голяма степен своите възможности като един от решаващите фактори на развитието и укрепването на социалистическата общност.

В рамките на СИБ трудно се появяват нови неща, а дори и това, което се появява, погива, защото ние се мъчим да наливаме младо вино в разсъхнала се бчва. Този извод може да се стори някому пресилен, но и последното съвещание на най-високо равнище, не отговори на новите потребности на общественото развитие. Явно е - козметичните мерки вече не са достатъчни.

Не е ли парадокс това, че всяка от нашите страни може да създаде по-лесно съвместно предприятие или да организира развойна дейност с фирма от капиталистическа страна, отколкото ние можем да направим това помежду си? По-лесно е изградяване-

то на предприятие с обща собственост с капиталистическа фирма, отколкото създаването на предприятие с обща собственост в рамките на СИБ. Поради прекомерната централизация трудно се създават преки връзки между предприятията и стопански организации от социалистическите страни. Силно са затруднени контактите между научните организации и самите учени, между стопанските ръководители, дори и между тези от министерско равнище.

Ние нямаме истински съвместни научно изследователски и развойни колективи, не сме решили въпроса за тяхното заплащане, стимулиране и съвместно използване на техните резултати. Вместо това се развива дребнав „коммерсиализъм“ при продажбата на научни и технически постижения.

И досега в СИБ не са решени такива съществени въпроси като превръщането на преводната рубли в действителна международна валута за обмен между социалистическите страни, изграждането на гъвкава ценова система, на стабилна политика на специализация и коопериране.

Ние нямаме обща икономическа стратегия за различните райони на света. Често пъти не знаем какво искаме да постигнем - в момента, след десет, след двадесет години. Всеки от нас действа откъснато от другите, често се конку-

рираме помежду си или си прещемим.

Липсва ни дългосрочна стратегия за постигане на определена цел в даден район или отделна страна.

Налага се общият извод: ние не управляваме в съответствие с изискванията на обективните закономерности, не управляваме с помощта на науката.

Управлението се осъществява преди всичко

на базата на самочувствието за вяряна интуиция,

на самочувствието, породено от концентрацията на властта, чрез която при социализма всичко може да се направи, а след като е направено, всичко може да се оправдае и „теоретически“ да се обоснове.

В съвременната обстановка обаче да се опитваме да управляваме без прякото участие на науката, е бедствие.

Икономиката и обществените отношения в страните на реалния социализъм стават все по-сложни, все по-динамични, а управляваните субекти - все по-интелигентни. Да се управлява в такава обстановка без прякото участие на науката и на научния потенциал става абсурдно.

Ние все още не можем да се освободим от схващанията, че е достатъчно да се овладее-

Тодор Живков с делегацията на ССР за 40 годишнината на социалистическата революция в България, на посещение в НПК „Георги Димитров“, Пловдив, 10 септември 1984г. Отляво надясно: Николай Рижков, Леонид Греков, Тодор Живков, Иван Боев и Михаил Горбачов.

Тодор Живков (7.9.1911 – 5.8.1998г.) Генерален секретар на ЦК на БКП и председател на Държавния съвет на НР България.

ят основите на марксизма-ленинизма, за да може правилно да се управлява на всички равнища; че едва ли ни е необходимо да развиваме науките, свързани с управлението, шом разполагаме с общини истини на научния комунизъм.

Това ни пречи да използваме потенциала от мислещи, високоинтелигентни и високо квалифицирани икономисти, социолози, инженери психолози и други, с които разполага нашата система.

Не е достатъчно например да упрекваме икономическата наука, че ни е длъжник. Ние сме тези, които не я търсят и не вземат от нея онова, което може да даде. Не създаваме необходимите условия за разгръщане на научното творчество. По отношение на изследването на първата фаза на нашето общество икономическата наука се върти в омагьосан кръг. А тя е способна да анализира дълбоко явленията, в това число и негативните явления в нашето развитие.

Назряла е необходимостта да пристъпим

към изграждане на съвместни програмни колективи

с широко интернационално участие. На тях да се възлага извършването на сравнителни и други анализи и разработването на конкретни предложения с участието на научни работници, специалисти и ръководители от различни ведомства и институти, стопански организации и други, работещи както в нашите страни, така и в СИБ, в международни институти, банки, организации и други.

Ние трябва да преминем и към провеждането на съвместни социални експерименти. Предмет на подобно експериментирание например може да бъде функционирането на икономическия механизъм на всички равнища на управлението от националните планови органи и министерства, до предприятието и неговите подразделения, включително и бригадната организация на труда.

На стр. 8

З а новата книга „Гасена жар“ от Георги Карауланов – достойният строител на съвременна България

Има една генерация наши сънародници, родени между 1930 година и Втората световна война и израснали в селска България. Това е поколението, което още от юношеска въз-

С особена любов Георги Карауланов пише за „свещенния“ (лично за него) град **Димитровград**. „Там направихме от три села град. Работехме с убеждение. Парите, които съм вземал тогава са нищожни в сравнение с днешните. Но съм си слагал душата вътре, в темелите.“

Последната книга на Ге-

Георги Карауланов, пожелава здраве и дълъг творчески живот на автора на „Гасена жар“. Ние в „Зора“, винаги сме били оптимисти, **че България ще пребъде**. И сме работили да приближим онзи ден, в който **мътилката на „демокрацията“** ще изтече в канализацията на историята. И ликовете на достойните строители на съвре-

раст просто е попило вдъхновяващата идея за строеж на една нова индустриална социалистическа България. Това са хора, които с отговорност и невероятен ентузиазъм са построили десетки заводи и енергийни комплекси, превръщайки за 25 години любимото ни Отечество в „икономически тигър“ на Балканите.

Героят на социалистическия труд **Георги Карауланов** (Карата) безспорно е един от **най-видните строители на съвременна България**, оставил следи от творческия си труд в Димитровград, ТЕЦ „Марица-изток“, Кремиковци, София и даже в братския (тогава) Съветски съюз.

Срещите и работата с много най-различни хора дават на този самобитен автор безброй сюжети за неговите разкази, всеки един от които е като глътка вода от извора на живия живот. В „Гасена жар“ **размислите на Карата звучат като изповед пред връстниците му комунисти и в същото време като предупреждение за младите българи, на които засега успешно се сменя „чина“ с нови ценности.** „Днешната демокрация няма нищо общо с равенството и справедливостта. Дали това не е привилегия за света на мъртвите?“ – пита риторично в книгата си Георги Карауланов.

Оценката на Карата за днешния български ден е унищожителна. „Това общество се крепи на насилието и бухалката. То никога не е било справедливо и по-справедливо няма да стане.“

орги Карауланов „Гасена жар“ е **равносметка на неговия интересен живот, на победите, радостите и тревогите, пък и на заблудите на един честен човек.** „Аз живях и горях в дните на тази приказна кауза и никога не питах постижима ли е тя“ – признава той. „Сега ме яде съмнението, че ние, които ѝ вярвахме, не бяхме дорасли за нея и затова я погизихме.“

Огромно е огорчението на строители като **Георги Карауланов, отдали всичките си сили за възхода на България**, за планираната разруха и присвояването на богатата от всичко постигнато от т.н. „нови българи“: **Баневци, Бакърджиевци, Костовци, Томовци, Догановци, Доневици, борци и борчета, мутри, царедворци и гербери.** Той не крие презрението си към „демократите“, които продадоха на скрап построените от неговото поколение заводи и разрушиха **мавзолея на Георги Димитров.** „Това не са хора, това могат да направят само идиоти!“ – категоричен е той.

Поредната книга на **Георги Карауланов е изповед на мъдрец, който не храни илюзии, че установилият се несправедлив свят може бързо да се промени.** Той чака неизбежната промяна, но ако си отиде от този свят преди нея, **ще си отиде с чиста съвест и със съзнанието за своя достойно изживян живот в името на България и на българския народ.**

„Не съм ни род, ни вярата предал

и чист ще ви посрещна горе в небесата.“

Редакцията на в-к „Нова Зора“, чийто уважаван автор е

менна нова България отново ще заблестят. И ще настане отново времето на съзидание, защото в градежа на всяко време са необходими всеотдайността и добрият пример на хора, като **Георги Карауланов.**

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

18 ФЕВРУАРИ

Всичко е сбъркано в тая държава.
Майната им, да свикват
с гръцки бикини до турски
шалвари
върху съветски покривки!
Както се комкат с китайски
бъклици
и шопска мъдрост замезват,
мислят по немски,
мълчат по български
и по английски се плезат.
Хайлайф от манекени
и бирници:
ширят се като мочурице,
а инак – същите мутри
и дирници,
развъждани по мичурински.
Господи, хем ги богат в хербария,
хем си налягат друпите!
Преди да гъкне петел в България,
са се отрекли три пъти.
Мразя се!
Изпружил врат към яслата,
тъпо се оправдавам,
че местожително тук ми е
мястото,
но съм от друга държава.
Я да си стягам вече торбичката
за Влашко,
на Бог да прости!
Мъртвото робство ражда
еничари.
Живото беси апостоли.

Иван Есенски

КЪСМЕТ

С ъбудих се в болничната стая. Бях сам закачен към желязна стойка от която висящо шише пускаше капка по капка нечия кръв по маркуча и тя се смесваше с моята. Вратата се отвори, „гейшата“ в бяла премяна дойде и без да ме забележи, курдиса на нов по-друг режим капките в червено. Попитах я - **сестрице защо съм тук?** А тя: *докторите ще питат!* Ами щом е тъй, казвам, защо не смениш това шише със Заарска мастика? Тя тронатно отвърна, „това е правителствена болница, а не селска кръчма!“ Фръцна се и изчезна. Бре че сербез женско, си рекох, то като кибрит бе! Кой знае как командва у тях си! Тъкмо сравнявах моя си хал си при такива отношения у дома и гледам, как кротко се вмъкна в моята стая един мършав, с високо чело старец, с големи кръгли очила. Седна по турски връз празното легло, свали очилата и захвана да бърше лупите им старателно, като от време на време им дъхъше топъл и влажен гърлен въздух и с палеца и показалеца движеше върху стъклата, като че брои пари. Като свърши тая процедура натъкми очилата на местото им и ме попита: От какво страдаш момко? Отговорих шеговито: - Страдам от безпаричие. Той схвана шегата ми и я продължи: „Ами защо не идеш в народната банка? Най удобно е на разсъмване. Тогава там охраната е на любовни сънища. И плащат без чек.“

Вече няхах и капка съмнение, че този с почистените очила бе писателя **Емилиян Станев.** Веднага звъннах у дома, обади се дъщеря ми. Извиках – *късмет!* в една стая съм с бай Емилиян!... На моето ношно шкафче е неговата книга „АНТИХРИСТ“, утре рано ми я донесете в болницата! Елате всички, да видите майстора на художественото словото! След малко го чух да казва: **„Ти си вторият, който ме титулува „Бай“.** Другият е от ловната ни дружинка“.

И така една цяла неделя с него обръцахме

Емилиян Станев

хастара на вътрешното и външно положение. Стигнахме и до слънчевата система. Обсъдихме и ловът на зайци, по време на забрана да бъдат ловувани клепоухите.

В деня когато изписвах писателя, му зададох мъчен въпрос. Поисках да знам има ли връзка между **нравите и езика на българите?** Той почистваше

лупите на старите си очила и като приключи, дълго време ме гледавтрещено през кръглите си лупи. Личеше, че търси отговора, който да бъде ясен за моето незнание по тая материя и каза: „Приятелю свали болничния халат, облечи се и иди на ЖП гарата, влез в чакалнята и слушай, как една разсърдена говорителка ще ти съобщи, че влака (ЗА) Бургас тръгва от 4ти коловоз след един час. Вземаш вестник и се настаняваш в купето. Влака тръгва, но преди Чирпан се поврежда. Намираш началник на влака и си искаш остатъка от цената на билета. Ето отговора на ЖеПееца: „Ние на никого не сме казвали, че влака ще стигне (ДО) Бургас. И вие пътниците си купувате билет (ЗА Б-с), а не (ДО Б-с).“... Стори му се, излежда, че този пример е достатъчен и запита: „Сега ясно ли ти е момко, защо българите не обичат категоричния език „Бай Ганю“ обича езика при който можеш да шикалкавиш, да измамиш другия. Така Нашия език е удобен за мошеника на власт и за коварната съдебна система. Той е измамен за простолюднето.“ Ами тогава какво ще правим? Питам го: „Тогава ще се лъжем на английски, крадем си добре както гринговците, до като се изродим като чада на Брюксел! Добре ще е да не изоставим поне дисагите с фъшкиши от Аспаруховата конница“.

Г. К. юни 2018 г

